

הָרַב אֶהְרֹן לִיכָּטְנִשְׁטֵיין:

וּלְהַגִּיד תּוֹדָה
– לֹא צָרִיךְ?

סְפוּר מִרְתֵּק עַל
תְּפִילָּה, מַתַּח,
וְאַהֲבַת הַשֵּׁם.

יְלָדִים יְקָרִים, הַאֵם פַּעַם רְצִיתֶם מַנְשֶׁהוּ מְאֹד מְאֹד...
וּפְתָאֵם, בָּרוּךְ הַשֵּׁם, הוּא קָרָה? מָה עֲשִׂיתֶם בְּאוֹתוֹ רְגַע?
הַאֵם זְכַרְתֶּם לַעֲצֹר וְלוֹמַר תּוֹדָה?

בואו תכירו אדם מִפְּלֹא –
הַרְבֵּה אֶהְרֹן לִיכְטֵנְשְׁטִין
זֶכֶר צַדִּיק לְבִרְכָּה.
הוא הָיָה ראש ישיבה
גָּדוֹל שְׁאַהֲבֵי אֶת הַתּוֹרָה
וְאֶת הַנֶּשֶׁם בְּכָל לְבוֹ.
כִּנְשָׁהוּא הָיָה מְתַפַּלֵּל, כָּל
נִשְׁמָתוֹ בַּעֲרָה בְּאַהֲבָה
לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא!

יום אחד, הלב של כל
המשפחה רעד מדאגה.
בתו היקרה של הרב
היתה צריכה לעבור
נתוח בבית החולים.
נתוח הוא דבר מפחיד,
מפחיד, נכון? דלת חדר
הנתוחים נסגרה...
והמתנה החלה.

הַמְשַׁפָּחָה יֹשְׁבָה בַּמִּסְדָּרוֹן. וְרָה. הַלֵּב דָּפֵק בְּעֵצְמָהּ, הַמַּבְטִים הָיוּ
לְדֹלֶת הַסְּגוּרָה. וּמָה עוֹשִׂים כְּשֶׁדוֹאֲגִים? מָה עוֹשִׂים כְּשֶׁהַלֵּב מִתְכַּוֵּץ מִפֶּחַד?

פִּוֹתָחִים סֵפֶר תְּהִלִּים וּמִתְפַּלְלִים לַשֵּׁם!
כָּל בְּנֵי הַמְּשֻׁפָּחָה קְרָאוּ יַחַד – מִזְמֹר
מִזְמֹר אַחֵר מִזְמֹר, בְּדַמְעוֹת וּבִבְקָשָׁה
עֲמָקָה מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָבִינוּ
שְׁבַשְׁמִים.

עֲבֹרָה שָׁעָה אַחַת... הַדֵּלֶת סְגוּרָה. עֲבֹרָה עוֹד שָׁעָה... שְׁעָתַיִם שְׁלֵמוֹת שָׁל מֶתַח וּדְאָגָה!
וְהָרַב אֶהְרֹן? הוּא כִּיּוֹן אֶת כָּל כַּחוֹ תִּכְרֹךְ וּמִיד לְשָׁמַיִם, וְהַמְּשִׁיךְ לְבַקֵּשׁ בְּרַחֲמִים.

פְּתָאִם... תְּרִיקָה קִלָּה!
הִדְלָת נִפְתַּחַת.
הָרוּפָא הַמְנַתֵּחַ יוֹצֵא
אֶל הַמְסֻדְרוֹן. רוֹד
הוּא מִבֵּיט
בַּמְשַׁפָּחָה שְׁקִפְצָה
מִמְקוֹמָהּ, וּמִבֶּשֶׁר בְּחִיּוֹךְ
רָחֵב וְזוֹרֵחַ...

בָּרוּךְ הַנֶּשֶׁם! הַנִּתּוּחַ עֲבַר בְּהַצֵּלָחָה וּבְשָׁלוֹם! אֵיזוֹ אֲנֶחֱת רוּחָה עֲצוּמָה!
כֻּלָּם חִיכּוּ, חִבְּקוּ זֶה אֶת זֶה, וְנִשְׁמּוּ לְרוּחָה. הַמִּתַּח נֶעְלָם. הֵם סָגְרוּ
אֶת סִפְרֵי הַתְּהִלִּים – הֵרִי הַכֹּל בְּסֵדֶר כָּעֵת!

אַבֵּל מַשֶּׁהוּ מִיּוֹחַד קָרָה...
הַבֵּיטוּ הַיָּטֵב לְצֵד הַמְסָדְרוֹן: מָה עוֹשֶׂה הָרֵב
אַהֲרֹן? כָּלֵם הַפְּסִיקוּ לְהִתְפַּלֵּל, אַבֵּל הוּא...
מִמְּשִׁיר וּמִמְּשִׁיר לְקֹרֵא מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים!
מִדּוּעַ?

חַתָּנוֹ שֶׁל הָרַב נִגַּשׁ אֵלָיו מִפֶּתַע, לֹא מִבֵּין אֶת הַמַּחֲזָה.
רַבִּי, אָמַר לוֹ הַחֲתָן בְּפִלְיָאָה, כָּבֹד אֶפְשָׁר לְהַפְסִיק אֶת הַתְּפִלָּה!
בָּרוּךְ הַשֵּׁם, הַנִּיתוּחַ הַסִּתִּים וְהַבֵּת בְּרִיָּאָה!

הָרַב אֶהְרֹן הַבֵּיט
בַּחֲתָנוּ בְּעֵינָיו
טוֹבוֹת וּמְאִירוֹת.
הוּא אָמַר לוֹ מְשַׁפֵּט
אֶחָד שָׁא נִשְׁכַּח לְעוֹלָם:
וּלְהַגִּיד תּוֹדָה
לֹא צָרִיךְ!?

הַרְבֵּה לֹא הַמְּשִׁיךְ לְקִרְאָתָהֶם כְּדֵי לְבַקֵּשׁ עֲזָרָה, אֲלָא כְּדֵי לִזְמֹר תּוֹדָה רַבָּה
לְקַדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא! עַל הַחֶסֶד שֶׁעָשָׂה אִתָּם, וְעַל הַבְּשׂוּרָה הַטּוֹבָה וְהַמְּתוּקָה.

תפלה של הודיה (הגדולה מכולן):
 כנשטוב לנו ושמח בלב - אנחנו מזכירים
 לעצמנו מי עשה זאת, ומודים באהבה!

תפלה של בקשה:
 כשקשה לנו ונפקשה לנו ואנחנו
 צריכים עזרה - אנחנו פונים להשם.

בַּפֶּעַם הַבָּאָה שְׁתִּקְבְּלוּ מִנְּשֵׁהוּ שְׂמֹאוֹד רְצִיתָם... צִיּוֹן טוֹב מִהַמּוֹרָה, מִמֶּתֶק, אוֹ
פְּשׁוּט יוֹם שְׁמִיחַ, זְכְּרוּ אֶת הָרַב אֶהְרֹן וְאָמְרוּ מְכַל הַלֵּב: תּוֹדָה רַבָּה לָךְ, הַנֶּשִׁים!